

Cecilia Ștefănescu s-a născut la 6 iulie 1975, în București. A absolvit Liceul „Gheorghe Lazăr” (1993) și Facultatea de Litere a Universității din București (1997). Și-a început activitatea literară la cenaclul „Litere” condus de Mircea Cărtărescu (1993-1997).

Debutază editorial în volumul colectiv *Ferestre '98* (1998). Este prezentă în volumul colectiv *Tescani 40238* (Editura Image, 2000).

În anul 2002, a publicat la Editura Paralela 45 romanul *Legături bolnăvicioase*. A fost tradus ulterior în limba franceză de Laure Hinckel, sub titlul *Liaisons morbides* și publicat la Editura Phebus (2006). Ediția în limba italiană, la editura Nikita, poartă semnătura traducătoarelor Anita Bernacchia și Maria Luisa Lombrado. O altă ediție vede lumina tiparului în poloneză, la editura Green Gallery, grație traducerii lui Zdzisław Hryhorowicz. De asemenea, *Legături bolnăvicioase* a fost ecranizat, în anul 2006 în regia lui Tudor Giurgiu, pe un scenariu semnat de autoare, participând la secțiunea „Panorama” a Festivalului de Film de la Berlin.

A făcut parte din grupul celor 12 scriitori români selecționați pentru *Les Belles Etrangères*, organizat de Centre National du Livre în noiembrie 2005 la Paris. A participat la lecturi publice în Franța, Germania, Spania, Elveția, Italia și Polonia.

În anul 2009, a publicat la Editura Polirom romanul *Intrarea Soarelui*, din care două fragmente au apărut în antologiile *Les Belles Etrangères. Douze écrivains roumains* (L'Inventaire, 2005) și *Des Soleils Différents* (L'Inventaire, 2005).

A lucrat în presa și la edituri, a predat seminarii de teoria literaturii la Facultatea de Litere a Universității București, a publicat articole în reviste precum „Dilema”, „Vineri”, „Exces”, „Madame Figaro”, „Design Buletin”, „Interval”, „Cahiers roumains d'études littéraires”, „Cotidianul”, „Curentul”, „Observator cultural”, „Dilema veche”, „Suplimentul de cultură” și a tradus din franceză Tahar Ben Jelloun, *L'auberge des pauvres* (2002), Daniel Pennac, *La petite marchande de prose* (2004). A scris editoriale pentru revista *Elle* și a colaborat la *Le Monde Diplomatique*.

Conduce un atelier de scenaristică la București, alături de regizorul Cristi Puiu. În ceea ce privește scopul atelierului, Cecilia Ștefănescu scrie: „Dacă filmul e divertisment, atunci și scrierea unui scenariu ar trebui să conțină nu numai ideea de profesionalism, dar mai ales cea de plăcere. Iar scopul unui atelier de scenaristică nu e doar acela de a-ți dezvălui bucătăria din spatele scrisului unui scenariu, ci mai ales de a te face să-ți placă cinema-ul cu adevărat, grație sau în pofida faptului că îi cunoști ingredientele”.

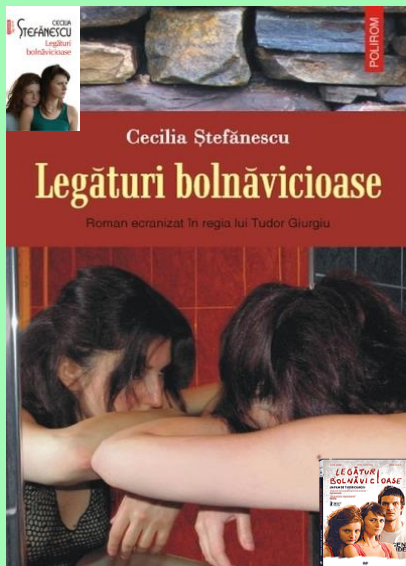
„Ești crispată sau încrezătoare fiind selecționată în programul Les Belles Etrangères? Sînt relaxată. Nu am așteptări mari. Într-un fel sînt realistă. Niciun scriitor care vine dintr-o cultură mică nu se poate duce acolo gîndindu-se că va cucerii Vestul. [...]

Care e mesajul tău pentru francezi? Venim dintr-o cultură vie, fără complexe, venim dintr-o lume aproape exploziv de liberă. Cred că oricine dintre scriitorii români se poate exprima în spațiul cultural european și transatlantic. M-a întrebat unul dintre ziaristii francezi care au venit să ne intervieveze dacă nu mi-aș dori să trăiesc în altă parte? Nu, nu vreau să trăiesc în altă parte. România îmi va oferi subiecte nenumărate și mă simt bine aici. [...]

Următoarea carte e gata? Mă străduiesc să o definitivez. Sînt în faza în care nu mă îndur să o las să apară. E aproape gata, dar nu mă grăbesc să o public. Acesta e și un sfat: niciun autor tînăr n-ar trebui să se grăbească să-și dea cărțile la tipar. În prezent, există această lejeritate, poți publica, dacă ești bun, și se face și o campanie de promovare, ești luat în seamă. Dar cred că trebuie să ții cartea pînă ești mulțumit de ea.” (interviu de Ovidiu Simonca, în revista „Observator cultural”, nr. 292, octombrie, 2005)

De ce să nu...? de Cecilia Ștefănescu

„...fii curioasă; ...fii altcineva; ...fii străină; ...mergi la cinema singură, într-o dimineață; ...fii spontană și să te urci, într-o dimineață însorită, devreme, în mașină.” (articolul publicat în ediția *Harper's BAZAAR* România, mai – iunie 2012)

Legături bolnăvicioase, Editura Paralela 45, 2002 (prima ediție), Editura Polirom, Iași, 2005 (ediția a doua)

Cartea Ceciliei Ștefănescu este povestirea alertă și ironică a unei obsesii erotice și narcisiace trăite de o naratoare abulică, dezabusată și vulnerabilă. Este, fără îndoială, unul dintre debuturile feminine cele mai semnificative din ultimii ani: un scris echilibrat, o voce sigură de ea, o devoalare crudă a întâmplărilor care încearcă să capete sens prin povestire.

(Simona Sora, prezentarea romanului **Legături bolnăvicioase**, <http://www.polirom.ro/catalog/carte/legaturi-bolnavicioase-2351/>)

Cartea mi-a plăcut foarte mult și cred că vine în întâmpinarea unei dorințe ale mele de a face un film foarte sensibil și personal, despre o lume a unor oameni care nu sînt simpli, de pe stradă, ci tineri cu multe aspirații, care visează mult, dar se află într-un moment de confuzie sentimentală, erotică.

(Tudor Giurgiu, 10.08.2005, <http://atelier.liternet.ro/articol/2613/>)

Am vrut să scriu o poveste de dragoste, fără niciun fel de intenții feministe sau de epatare a burghezului. Am scris despre povestea unei fete care, întâmplător, se îndrăgostește de o altă fată și despre modul inconsecvent, deseori crud, în care ajungem să ne gestionăm propriile dorințe. Ceea ce s-a păstrat în scenariu și, sînt convinsă, se va păstra și în film este tocmai parfumul acela inefabil al unei istorii de iubire de tinerețe, în care ceea ce contează sînt tocmai amănunțele, micile detalii care compun o relație, care-i creează iluzia de perfecțiune și, mai apoi, îi atrag destrămarea. Acele mici detalii care recompun fiecare personaj ca într-un puzzle, cu amintirile, spaimele, istoria și așteptările lui punctuale. (Cecilia Ștefănescu)

Intrarea Soarelui, Editura Polirom, Iași, 2008

*Provocarea reală a autoarei stă mai puțin în natura specială a personajului său și mai mult în modul de a o accesa și intermedia prozastic. Nu numai că romanul avansează pe mai multe planuri deodată și derutează, până la un anumit punct, prin rupturile în ordinea realistă și glisajele temporale; dar narația însăși este interiorizată, tulbure, nefiltrată. Altfel spus, cititorul nu percepe stranietatea lui Sal și a istoriei lui de dragoste cu Emi din unghiul unui narator impersonal și omniscient, prin care s-a fi delimitat mai clar componenta realistă de fluxul fantasmatic. Marcajele realului ficțional, nivelul zero de la care putem măsura deviația și înregistra oscilațiile, se pierd în curbura interioară a minții de băiat-bărbat, copil vizionar și matur semiratat, personaj predestinat în propria poveste de dragoste. (Daniel-Cristea Enache, **Dragoste mare – „Intrarea Soarelui”**, de Cecilia Ștefănescu, <http://atelier.liternet.ro/articol/8481/>)*

*Relațiile de putere în cadrul găstii de prieteni (Harry, Toma, Max, Johnny), impulsurile răutăcioase, cultivarea asiduă a secretelor, îndrăgostirea și primele explorări erotice care marchează psihologia copilului, la care se adaugă o perspectivă magico-fantastică (femeia din subsolul blocului) și câteva fine semnale narative care trimit la aspecte misterioase ale relațiilor înfiripate între Emi și Harry (de care Sal n-are habar pînă la maturitate), toate acestea creează o excelentă literatură inspirată din tema copilăriei, situînd-o pe Cecilia Ștefănescu în rîndul prozatorilor care, de la Ionel Teodoreanu la Mircea Cărtărescu, au tratat-o cu talent în cărțile lor (mottoul cărții e din Salinger, alt autor care a evocat copilăria). Remarcabilă, în cazul Ceciliei Ștefănescu, este prezența unei voci narative complice-omniprezentă, tandră și alintată, care-și iubește personajele și face cu ochiul cititorului [...]. Între cele două planuri de care am amintit se situează o zonă ambiguă – mărturisesc că nu-i văd clar rostul –, descrisă în capitolul V, intitulat chiar „Intrarea soarelui” (numele străzii pe care locuiește Sal) și care pare să facă referință la percepțiile non-născutului (venit pe lume după o săptămînă de travaliu!), care fluidizează contururile realității, și la amintirile lui intrauterine. Sînt câteva pagini lăsate în suspans, insuficient integrate în corpul romanului, dar care fac, probabil, apel la o pre-conștiință, ce vine să completeze deschiderea către conștiință parcursă de cei doi copii. (Adina Dinițoiu, **Doi copii și o poveste de dragoste**, rev. „Observator cultural”, nr. 458, ianuarie 2009)*

E posibil ca toată liniștea, cuminenția și tihna de acum să fie înlocuite într-o fracțiune de groază și desfrîn și tulburare? E posibil să visezi și, sculîndu-te într-o dimineață, scaldată de soare și plină de promisiuni, tot ce ai înțeles și ai trăit pînă atunci să dispară?

M-am gîndit că e momentul să transform neîntrepruptele confesiuni autobiografice de care e plină literatura azi în fabulații despre ce ar fi fost viața unui personaj care ar fi putut, la fel de bine, să-mi poarte sau să-și poarte numele. M-am gîndit să scriu despre toate acele lucruri despre care literatura contemporană nu mai are poftă să vorbească pentru că pare sastisită. Pe care le-a băgat sub preșul istoriei și pe care le ignoră, cu o conștiință superioară. E un pariu pe care îl fac cu modele și cu propriile mele prejudecăți. (Cecilia Ștefănescu)

